

Publikacja oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie w Monitorze Sądowym i Gospodarczym w sprawach o naruszenie dóbr osobistych – uwagi na tle art. 1050 § 4 KPC

dr Krzysztof Drozdowicz*

Na mocy ustawy z 9.3.2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw¹ wprowadzono nową instytucję prawną – zastępczą publikację w Monitorze Sądowym i Gospodarczym oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie w sprawach o ochronę dóbr osobistych (art. 1050 § 4 KPC). Rozwiązanie to w założeniu ma na celu zakończenie postępowania egzekucyjnego poprzez opublikowanie w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt dłużnika ogłoszenia odpowiadającego treści wymaganego oświadczenia i we właściwej formie. Instytucja uregulowana w art. 1050 § 4 KPC nasuwa pytania i wzbudza liczne wątpliwości interpretacyjne, wymagające komentarza.

Wprowadzenie

Punktem wyjścia dla wprowadzenia art. 1050 § 4 KPC była krytyka uchwały SN z 28.6.2006 r.², w której orzeczono, że obowiązek usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych, polegający na złożeniu przez dłużnika oświadczenia odpowiedniej treści w formie ogłoszenia, podlega egzekucji na podstawie art. 1049 KPC. Projektodawcy z powołaniem na część poglądów doktryny wyrazili stanowisko, że tylko przeprosiny dokonane przez dłużnika, w drodze przymusu egzekucyjnego, na podstawie art. 1050 KPC dają się zakwalifikować jako wyraz rzeczywistej satysfakcji moralnej dla wierzyciela³. Takiej satysfakcji nie może zapewnić wierzycielowi proste scedowanie na niego uprawnienia do „przepraszania siebie”, gdy to wierzyciel w oparciu o sądowe umocowanie musi samodzielnie doprowadzić do zamieszczenia przeprosin. Co więcej, wadą ukształtowanej przez SN praktyki było zupełne zarzucenie koncepcji honorowego obowiązku osobistych przeprosin

jako wyrazu uzyskiwanej przez wierzyciela satysfakcji moralnej i przyjęcie w to miejsce pozasądowej formy kompensacji krzywdy, w sposób dowolny wycenianej przez operatorów mediów czy wydawców gazet, w których miałyby dojść do przeprosin⁴.

Następnie po uchwaleniu ustawy nowelizującej KPC przez Sejm i przekazaniu jej do Senatu, na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości ukazał się komunikat, w którym wprowadzony art. 1050 § 4 KPC określono mianem „uniwersalnej zasady dla wszystkich spraw dotyczących naruszenia dóbr osobistych”. W dalszej części tego komunikatu przedstawiono porównanie wysokości zadośćuczynień przyznawanych osobom bliskim ofiar zabójstw z kosztami publikacji przeprosin w ogólnopolskich mediach komercyjnych w wybranych sprawach⁵.

Ocena założeń projektu zmian KPC

Już na tym etapie należy poczynić kilka uwag odnoszących się do postanowionych przez projektodawców założeń wprowadzenia art. 1050 § 4 KPC i ich uzasadnienia.

Po pierwsze, w doktrynie prawa procesowego cywilnego kwalifikacja złożenia oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie za naruszenie dóbr osobistych była sporna. Z jednej strony, uważano, że publiczne ogłoszenie takiego oświadczenia to klasyczny przykład czynności niezastępowalnej, wymuszanej w postępowaniu egzekucyjnym na dłużniku w drodze grzywien przymuszających⁶. Akt przeprosin powinien stanowić przejaw określonych uczuć dłużnika, który przyznaje, że swoim zachowaniem doprowadził do naruszenia dobra osobistego wierzyciela oraz wyraża z tego powodu ubolewanie⁷.

⁴ Rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw z 27.9.2022 r., druk nr 2650 Sejmu IX kadencji, www.sejm.gov.pl.

⁵ Zob. <https://www.gov.pl/web/sprawiedliwosc/oswiadczenie-w-sprawie-nowelizacji-kodeksu-postepowania-cywilnego>.

⁶ E. Wengerek, Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz, Warszawa 1972, s. 654; W. Broniewicz, Postępowanie cywilne w zarysie, Warszawa 2006, s. 474.

⁷ K. Knoppek, *op. cit.*, s. 968. Za niezastępowalnym charakterem usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych opowiada się także: I. Kunicki [w:] Kodeks postępowania cywilnego. T. IV. Komentarz. Art. 730–1095³, pod red. A. Marciniaka, Legalis 2020, kom. do art. 1049 KPC, Nb 6.

* Autor jest adiunktem w Zakładzie Postępowania Cywilnego WPIA UAM w Poznaniu oraz radcą prawnym; ORCID: 0000-0002-3016-2665.

¹ Ustawa z 9.3.2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2023 r. poz. 614; dalej jako: ustawa nowelizująca KPC.

² Uchwała SN z 28.6.2006 r., III CZP 23/06, OSNC Nr 1/2007, poz. 11.

³ Zob. K. Knoppek, Naruszenie dóbr osobistych – egzekucja świadczeń niepieniężnych – glosa – III CZP 23/06, MoP Nr 17/2007, s. 968.

W rezultacie nie jest możliwe zastępcze wykonanie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym przez inną osobę⁸.

Z drugiej strony, opowiadano się za zastępowalnym charakterem tej czynności, zwłaszcza po wydaniu przez SN uchwały z 28.6.2006 r., III CZP 23/06⁹. Rozwój stosunków społecznych i form uczestniczenia w życiu publicznym, które zataczają coraz szersze kręgi, przemawia za stosowaniem art. 1049 KPC, które choć nie jest idealne, zapewnia realną możliwość i gwarantuje opublikowanie oświadczenia żądane go przez powoda i ujętego w wyroku¹⁰. Ponad wywołaniem u dłużnika odruchów żalu, należy wysunąć interes wierzyciela sprowadzający się do skorygowania w oczach społeczeństwa opinii na jego temat ukształtowanej bezprawnym zachowaniem pozwanego¹¹.

Szczegółnej uwagi wymaga pogląd, że zastępowalny charakter mogą mieć tylko przeprosiny, które polegają na złożeniu oświadczenia o odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie za pośrednictwem podmiotu trzeciego (najczęściej środków masowego przekazu)¹². Jeśli oświadczenie ma złożyć dłużnik osobiście, bez jakichkolwiek pośredników, to jego czynność ma charakter niezastępowalny¹³. Pogląd ten należy uznać za trafny. Przykładowo w razie uwzględnienia powództwa nakazującego opublikowanie przeprosin na profilu dłużnika w mediach społecznościowych (np. Facebook, Twitter), wierzyciel nie wykona zastępczo tej czynności na tym profilu¹⁴. Innym przykładem może być zobowiązanie pozwanego do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych powoda przez złożenie oświadczenia o odpowiedniej treści w formie listu poleconego¹⁵. W podanych przykładach jedyną możliwością skutecznego wyegzekwowania publikacji było dotychczas przymuszanie dłużnika grzywną w trybie art. 1050 KPC z możliwością jej zamiany na areszt (art. 1053 KPC) albo zastosowanie wobec dłużnika instytucji *astreinte* (art. 1050¹ KPC).

Nie można zatem, jak zdaje się czynią to projektodawcy ustawy nowelizującej, w sposób kategoriyczny zaliczać wszystkich tytułów egzekucyjnych obejmujących obowiązek opublikowania oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie w sprawach o ochronę dóbr osobistych do kategorii czynności zastępowalnych¹⁶. W wielu

przypadkach jedynym sposobem na wyegzekwowanie obowiązku spełnienia świadczenia jest przymuszanie dłużnika z uwagi na niezastępowalny charakter czynności danego oświadczenia.

Po drugie, tylko w pewnej ilości spraw publikacja przeprosin za naruszenie dóbr osobistych wiąże się z koniecznością poniesienia przez dłużnika wysokich kosztów. Dotyczy to zwłaszcza tych sytuacji, w których do naruszenia dóbr osobistych doszło za pośrednictwem mediów ogólnopolskich, a następnie sąd w wyroku uwzględniającym powództwo o ochronę dóbr osobistych nakazuje publikację przeprosin w tych samych mediach, kierując się zasadą proporcjonalności, nazywaną również zasadą „lustrzanego odbicia”¹⁷.

U podstaw tej zasady leży założenie, że w przypadku nałożenia przez sąd na zobowiązanego obowiązku złożenia oświadczenia o określonej formie i treści, niezbędne jest zachowanie proporcjonalności treści i formy tego oświadczenia w stosunku do sposobu naruszenia dóbr osobistych przez sprawcę, skali i zasięgu naruszenia oraz miejsca i czasu, w którym ono nastąpiło¹⁸. Oświadczenie sprawcy mające na celu usunięcie skutków naruszenia dobra osobistego pokrzywdzonego powinno dotrzeć do tego grona osób, które zapoznały się z informacjami naruszającym te dobra¹⁹. Publikacja w prasie przeprosin powinna zmierzać do tego, by pokrzywdzony osiągnął satysfakcję moralną poprzez przeczytanie na łamach tej samej gazety (czy też usłyszenie w radiu lub w telewizji), że pisano o nim kłamstwa i nieprawdę²⁰. Dla doznania satysfakcji moralnej istotne znaczenie ma zarówno wartość merytoryczna przeprosin, jak i forma, w jakiej zostały one zamieszczone²¹.

Warto odnotować pogląd, że wysokość kosztów nie jest bez znaczenia dla oceny powództwa opartego na podstawie art. 24 § 1 KC. Orzeczenie sądu, wydane na tej podstawie prawnej, powinno uwzględniać realne, w tym ekonomiczne, możliwości wykonania tego orzeczenia przez pozwanego²². Dostrzegając istniejący problem zbyt dużego obciążenia finansowego pozwanego związanego z publikacją przeprosin w niektórych sprawach, należało poszukać innych rozwiązań normatywnych, które np. na etapie wyrokowania nakładatyby na sąd obowiązek uwzględniania jego sytuacji majątkowej z możliwością powoływania się na nią na etapie postępowania egzekucyjnego. Zagadnienie to wymaga odrębnego opracowania.

Po trzecie, wprowadzony sposób egzekucji określony został jako „zasada uniwersalna dla wszystkich tego rodzaju spraw”. Należy postawić pytanie, czy w ujęciu systemowym skutek wprowadzenia

w rozumieniu art. 1050 KPC – formuły egzekucji świadczeń niepieniężnych w zakresie czynności, w których wykonaniu dłużnika zastąpić nie można, doprowadziło do stanu całkowitego odejścia od osobistej odpowiedzialności dłużnika za nałożone na niego zobowiązanie i dalej – od faktycznej egzekucji tego zobowiązania”, zob. projekt..., druk 2650.

¹⁷ Zob. M. Zaremba, Usunięcie skutków naruszenia dóbr osobistych w internecie – analiza orzecznictwa sądowego, PS Nr 6/2020, s. 57–58; A. Partyk, Zasady proporcjonalności i adekwatności oświadczenia o przeproszeniu za naruszenie dóbr osobistych do skali i okoliczności tego naruszenia, Lex/el 2014.

¹⁸ Wyrok SN z 18.9.2015 r., I CSK 813/14, OSNC Nr 7–8/2016, poz. 93; J. Misztal-Konecka, Postępowanie cywilne w sprawach z zakresu prawa prasowego [w:] Status prawny dziennikarza, pod red. W. Lisa, Warszawa 2014, s. 492; M. Kosiór, A. Puchala, N. Skib [w:] Dobra osobiste, pod red. I. Lewandowskiej-Malec, Legalis 2017, rozdz. VI.

¹⁹ Wyrok SN z 11.8.2016 r., I CSK 419/15, Legalis; por. wyroki SN: z 10.9.2009 r., V CSK 64/09, Legalis, z 8.2.2008 r., I CSK 345/07, Legalis oraz z 27.3.2013 r., I CSK 618/12, OSNC-ZD Nr 1/2014, poz. 13.

²⁰ K. Świącka, Środki ochrony dóbr osobistych [w:] Status..., pod red. W. Lisa, op. cit., s. 444–445. Autorka trafnie zauważa, że usunięcie skutków naruszenia dóbr osobistych nie ma na celu ani promocji powoda, ani ukarania pozwanego.

²¹ Ibidem.

²² Wyrok SN z 2.11.2011 r., II CSK 431/10, Legalis.

⁸ W. Kowalski, Glosa do uchwały SN z 28.6.2006 r., III CZP 23/06, PPE Nr 4/2007, s. 94–95. Jednocześnie autor postulował, by w przypadku niewykonania obowiązku przeproszenia przez dłużnika, zastosowanie znajdował art. 1047 KPC, co nie spotkało się z aprobatą w judykaturze, zob. A. Partyk, Egzekucja obowiązku złożenia i publikacji oświadczenia o przeproszeniu za naruszenie dóbr osobistych, Lex/el 2014.

⁹ Przed wydaniem przez SN uchwały z 28.6.2006 r. na niepraktyczny charakter zakwalifikowania publikacji oświadczenia jako czynności niezastępowalnej, z czym może wiązać się odwołanie wykonania wyroku w nieskończoność, zwracał uwagę A. Jakubecki, Postępowanie zabezpieczające w sprawach z zakresu własności intelektualnej, Warszawa 2002, s. 291.

¹⁰ M. Kierska, T. Marek, Egzekucja sądowa roszczenia o usunięcie skutków naruszenia dóbr osobistych poprzez złożenie oświadczenia w odpowiedniej treści i formie, PPE Nr 2/2016, s. 41.

¹¹ P. Grzegorzcyk, Uwagi o egzekucji wyroku uwzględniającego roszczenie o złożenie oświadczenia w razie dokonanego naruszenia dóbr osobistych, Studia i analizy Sądu Najwyższego. T. 1, Warszawa 2007, s. 102.

¹² M. Romańska, Dobra osobiste i ich ochrona, Warszawa 2020, s. 464.

¹³ Ibidem. Podobnie K. Świącka, Środki ochrony dóbr osobistych [w:] Status prawny dziennikarza, pod red. W. Lisa, Warszawa 2014, s. 444–445.

¹⁴ W literaturze wskazuje się, że szczególna sytuacja faktyczna lub prawna, w jakiej znajduje się dłużnik, może powodować, iż inna osoba nie może wykonać za niego danej czynności, tak: I. Kunicki [w:] Kodeks... T. IV, pod red. A. Marciniaka, op. cit., kom. do art. 1050 KPC, Nb 1. Taka sytuacja ma miejsce w przypadku publikacji przeprosin na Twitterze albo Facebooku, co wymaga przez dłużnika:

1) zalogowania na jego indywidualne konto,

2) zamieszczenia tekstu przeprosin.

Nikt poza dłużnikiem tych czynności nie wykona.

¹⁵ Wyrok SA w Warszawie z 7.5.2013 r., I ACa 1335/12, Legalis.

¹⁶ Wniosek taki można wyprowadzić z uzasadnienia ustawy nowelizującej: „Niezależnie od powyższych uwag warto przypomnieć i to, że odejście od klasycznej –

art. 1050 § 4 KPC nie powstała luka prawna. W systemie prawa prywatnego roszczenie o nakazanie złożenia oświadczenia o odpowiedniej treści i formie, o którym mowa w art. 24 § 1 zd. 2 KC, nie jest jedynym mającym na celu usunięcie skutków uprzednio dokonanego naruszenia bezwzględnych praw podmiotowych. W razie dokonanego naruszenia prawa do firmy przedsiębiorca może żądać usunięcia jego skutków, złożenia oświadczenia lub oświadczeń w odpowiedniej treści i formie (art. 43¹⁰ KC). W razie dokonania naruszenia autorskich praw osobistych twórca może żądać, aby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności, aby złożyła publiczne oświadczenie o odpowiedniej treści i formie (art. 78 ust. 1 ustawy z 4.2.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych²³). W razie dokonania czynu nieuczciwej konkurencji, przedsiębiorca, którego interes został zagrożony lub naruszony, może żądać złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie (art. 18 ust. 1 pkt 3 ustawy z 16.4.1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji²⁴).

W efekcie wprowadzonych zmian jeżeli sąd nakaze opublikowanie przeprosin za naruszenie dóbr osobistych, dłużnik „uwolni” się od tego obowiązku poprzez zastosowanie art. 1050 § 4 KPC i zastępcze zamieszczenie tego oświadczenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Jeśli natomiast sąd nakaze opublikowanie oświadczenia za naruszenie autorskich praw osobistych, wówczas art. 1050 § 4 KPC nie zostanie zastosowany, gdyż przepis swoim zakresem obejmuje wyłącznie sprawy o naruszenie dóbr osobistych²⁵. W rezultacie dopuszczalne będzie nałożenie na dłużnika grzywny do miliona złotych z możliwością jej zamiany na areszt.

Przebieg postępowania

Przechodząc do analizy art. 1050 § 4 KPC należy przyjąć, że przepis ten zakłada **dwuetapowy przebieg egzekucji**. W pierwszej kolejności wierzyciel powinien zwrócić się do właściwego organu egzekucyjnego o wyznaczenie terminu do złożenia oświadczenia na zasadach określonych w tytule egzekucyjnym, z jednoczesnym zagrożeniem mu grzywną²⁶. Drugi etap sprowadzać się będzie do wymierzenia dłużnikowi grzywny i nakazania zamieszczania w Monitorze Sądowym i Gospodarczym ogłoszenia odpowiadającego treści wymaganego oświadczenia i we właściwej dla niego formie co spowoduje wygaśnięcie roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym, w objętym ogłoszeniem zakresie. Projektodawcy wskazują, że treść oświadczenia bez przeszkód będzie mogła być powielana w mass mediach, z powołaniem na oficjalny publikator, jakim jest Monitor Sądowy i Gospodarczy²⁷.

Trudno jednak dostrzec zalety takiego rozwiązania dla osoby, której dobra osobiste zostały naruszone. Wierzyciel chcąc doprowadzić do zamieszczenia ogłoszonego w Monitorze Sądowym i Gospodarczym oświadczenia na łamach tych mediów, do których zobowiązany był pozwany na mocy prawomocnego orzeczenia sądu, będzie musiał

ponieść koszty publikacji. Zastępcza publikacja ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym powoduje bowiem z mocy prawa wygaśnięcie roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym. Zatem nie ma jakichkolwiek podstaw, by obciążyć dłużnika kosztami dodatkowej publikacji. Co więcej, prasa może w ogóle nie być zainteresowana publikacją uprzednio ogłoszonego w Monitorze Sądowym i Gospodarczym oświadczenia na zlecenie wierzyciela, zaś redaktor naczelny nie będzie miał obowiązku jego zamieszczenia²⁸.

Dlatego też zasadne jest postawienie pytania, czy wprowadzenie art. 1050 § 4 KPC wyłącza możliwość przyznania powodowi w wyroku uwzględniającym powództwo o publikację oświadczenia za naruszenie dóbr osobistych upoważnienia zastępczego (art. 480 KC)²⁹. Z pewnością taki był zamiar ustawodawcy, który wskazał, że: „poszukiwanie możliwości odpowiedniego zastosowania instytucji wykonania zastępczego (uregulowanej zasadniczo w art. 480 KC) do reżimu postępowania egzekucyjnego w obszarze usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych przez ściśle określonego sprawcę-dłużnika wydaje się co najmniej wątpliwe”³⁰. Jednak budowa art. 1050 § 4 KPC nie wyłącza *a limine* dopuszczalności skutecznego żądania przez powoda w pozwie przyznania upoważnienia zastępczego (art. 480 KC), gdyż nowy przepis ma zastosowanie na etapie wykonywania orzeczeń, a nie w postępowaniu rozpoznawczym.

Ponadto za dopuszczeniem odpowiedniego stosowania art. 480 KC przemawiają względy praktyczne. Wyobraźmy sobie, że powód domaga się publikacji przeprosin w lokalnym czasopiśmie od dziennikarza, z którym pozostaje od lat w konflikcie. Pozwany pełni jednocześnie funkcję redaktora i wydawcy, co stosunkowo często występuje w prasie lokalnej. Pozwany w toku sprawy oświadcza, że nie zamieści przeprosin nawet jak przegra sprawę. Jego stanowisko poparte jest innymi zapadłymi przeciwko niemu wyrokami, których dobrowolnie nie wykonał. W takim przypadku jedyną szansą dla powoda, pozwalającą mu na dotarcie z treścią oświadczenia do „odpowiedniego” kręgu odbiorców, będzie uzyskanie upoważnienia zastępczego do jego zamieszczenia w innych mediach na koszt pozwanego (art. 480 KC).

Przykładem z praktyki sądowej może być prawomocny **wyrok SO w Poznaniu**³¹ nakazujący lokalnej dziennikarce opublikowanie oświadczenia w czasopiśmie „X”, z jednoczesnym upoważnieniem po-

²³ T. jedn.: Dz.U. z 2022 r. poz. 2509 ze zm.; dalej jako: PrAut. W literaturze wskazuje się, że pomiędzy roszczeniami z art. 24 KC a roszczeniami z art. 78 PrAut zachodzi kumulatywny zbiór przepisów, szerzej *M. Wyrwiński*, Autorskie prawa osobiste w obrocie prawnym, Warszawa 2019, s. 383–391.

²⁴ T. jedn.: Dz.U. z 2022 r. poz. 1233 ze zm.

²⁵ Zob. *J. Gołaczyński*, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Legalis 2023, kom. do art. 1050, Nb 2.

²⁶ Sądem właściwym do przeprowadzenia egzekucji czynności niezastępowalnych jest sąd, w którego okręgu czynność ma być wykonana, *M. Romańska, O. Leśniak*, Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne, Warszawa 2016, Legalis.

²⁷ Projekt..., druk nr 2650.

²⁸ Wniosek taki łatwo wyprowadzić z przepisów ustawy z 26.1.1984 r. – Prawo prasowe, t. jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 1914 ze zm.; dalej jako: PrPras. Po pierwsze, prasa może zamieszczać odpłatne ogłoszenia i reklamy (art. 36 ust. 1 PrPras). Po drugie, redaktor naczelny dziennika jest obowiązany opublikować odpłatnie we wskazanym lub uzgodnionym terminie prawomocny wyrok sądu lub inne orzeczenie zawierające klauzulę o opublikowaniu (art. 35 ust. 1 pkt 1 PrPras). Prasa nie ma zatem prawnego obowiązku publikacji ogłoszeń zamieszczonych w Monitorze Sądowym i Gospodarczym wskutek zastosowania art. 1050 § 4 KPC.

²⁹ Zarówno doktryna, jak i orzecznictwo dopuszczają odpowiednie stosowanie art. 480 KC w sprawach o ochronę dóbr osobistych, mających bezwzględny (skuteczny *erga omnes*), *M. Gutowski* [w:] *M. Gutowski*, Kodeks cywilny. T. II. Komentarz. Art. 353–626, Legalis 2022, kom. do art. 480 KC, Nb 6. Odpowiednie stosowanie instytucji wykonania zastępczego już na etapie merytorycznego rozpoznania sprawy przyczynia się to do szybkiego i realnego zniweczenia skutków dokonanego naruszenia, zob. wyrok SN z 23.5.2013 r., I CSK 531/12, Legalis.

³⁰ Projekt..., druk nr 2650.

³¹ Wyrok SO w Poznaniu z 22.6.2018 r., XII C 2248/16, niepubl. Pozwana pełniła funkcję redaktora i wydawcy czasopisma „X”, co uzasadniało przyznanie wierzycielowi upoważnienia zastępczego w trybie art. 480 KC. Opowiadając się za dopuszczeniem stosowania art. 480 KC w omawianych sprawach, wierzyciel powinien na tej podstawie wykonać tę czynność, a następnie dochodzić od dłużnika w powództwie i późniejszej egzekucji zapłaty wydatkowanej sumy, tak: uchwała SN z 22.4.1968 r., III CZP 37/68, OSNC Nr 1/1969, poz. 9; *M. Krakowiak* [w:] Kodeks postępowania cywilnego. T. II. Komentarz. Art. 730–1217, pod red. *J. Jankowskiego*, Legalis 2019, kom. do art. 1049 KPC, Nb 3. Dyskusyjne byłoby w takiej sytuacji żądanie na podstawie art. 1049 § 1 KPC domaganie się przyznania wierzycielowi przez sąd odpowiedniej sumy pieniężnej potrzebnej